

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ:

ΣΤΗ ΜΑΛΑΚΙΑ, ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ, ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Με τα πολλά οι πιο καταθλιπτικές διακοπές της τελευταίας τριακονταετίας έλαβαν τέλος. Οι αντιρατσιστές της χώρας γύρισαν στα πάτρια εδάφη. Και τώρα, φορτωμένοι με τις διάφορες αποχρώσεις φόβου που δημιουργεί η συστηματική έκθεση σε κατακερματισμένες πληροφορίες κρατικής κατασκευής, με το βαρύ ζαβλάκωμα που δημιουργεί η άνευ ορίων κατάποση αριστερών αντιρατσιστικών αναλύσεων και φυσικά με τη βαθιά αμηχανία που δημιουργεί η προσήλωση στις οργανωτικές δομές τύπου social media, ετοιμαζόμαστε να αντιμετωπίσουμε... τέλος πάντων ως συνήθως ετοιμαζόμαστε να αντιμετωπίσουμε κάτι που ελάχιστα καταλαβαίνουμε. Μα δεν είναι υπέροχος ο εικοστός πρώτος αιώνας;

Κατ' αρχήν έχουμε δύο πράγματα να πούμε για την κατάστασή μας. Το πρώτο είναι ότι το πλέον επείγον αντιφασιστικό εγχείρημα σήμερα και τους μήνες που έρχονται είναι η αναμέτρηση με την οργανωμένη προπαγάνδα του κράτους και της αριστεράς του. Το δεύτερο είναι ότι η αναμέτρηση με την οργανωμένη προπαγάνδα του κράτους και της αριστεράς του δεν είναι δουλειά ενός περιοδικού. Είναι σε τελική ανάλυση δουλειά αυτοοργανωμένων εργατικών συλλογικοτήτων με σταθερή δράση, σταθερή συζήτηση και σταθερή παραγωγή συλλογικών απόψεων. Επειδή βέβαια τέτοια πράγματα, στον τόπο και την εποχή μας, όπως και να το κάνουμε... σπανίζουν κάπως, είπαμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε και βλέπουμε.

I. Η αριστερά αναλύει τον φασισμό (σ' ευχαριστούμε αριστερά!)

Εν αρχή ην το σκότος (μαζί και κάτι τηλέφωνα σε υπηρεσία)

Φυσικά το πράγμα που σήμερα ακούει στο όνομα "ελληνική αριστερά" δεν γεννήθηκε παρέα με το επάρατο μνημόνιο. Για σχεδόν σαράντα χρόνια αυτοί οι άνθρωποι, αλλά κυρίως οι ιδέες και οι μηχανισμοί τους, είχαν συγκεκριμένο ρόλο να παίξουν στην ομαλή λειτουργία του ελληνικού κράτους. Συγκεκριμένα οι αριστεροί κανόνιζαν ώστε οι πάσης φύσεως "αγώνες του λαού" να διεξάγονται με τρόπο συγκρατημένο, κόσμιο και πάντως ωφέλιμο για την καπιταλιστική λειτουργία και το εθνικό συμφέρον. Το κράτος από την άλλη πρόσεχε ώστε οι "λαϊκοί αγώνες" να έχουν τις υπολογισμένες επιτυχίες τους και οι "λαϊκοί αγωνιστές" να εισπράττουν τα ανάλογα οφέλη.

Οι συνέπειες αυτής της αγαστής συνεργασίας υπήρξαν συντριπτικές για την ελληνική εργατική τάξη και καθοριστικές για τους αριστερούς βοσκούς της. Η ελληνική εργατική τάξη από τη μεριά της ξέχασε ότι είναι εργατική τάξη. Πίστεψε ότι ο συνδυασμός

στεγαστικού και καταναλωτικού δανείου με κάποια υπαλληλική θέση και ορισμένες μετοχές είναι ένα σχήμα επιβίωσης που μπορεί να διαρκέσει για πάντα. Πίστεψε ότι οι εργατικοί αγώνες είναι μια διαδικασία που μπορεί να επιλύεται εσαεί, όχι με σφαίρες, αλλά με τηλέφωνα στον αρμόδιο υπουργό και επίκληση του μπαμπούλα που τα παλιά τα χρόνια ονομαζόταν "πολιτικό κόστος". Ανακάλυψε την έννοια της "γενικής απεργίας" ως μονοήμερη τελετή όπου συμμετέχουν κυρίως δημόσιοι υπάλληλοι. Ψήθηκε με την λατρεμένη έννοια της "πίεσης" προς το κράτος, τους υπουργούς, την αστυνομία και βάλτε ό,τι θέλετε, δηλαδή με την έννοια του κράτους - πατέρα. Εξοικειώθηκε με την έννοια του "νομοσχεδίου που δεν θα περάσει". Και πάνω απ' όλα λούστηκε στον ρατσισμό και τον εθνικισμό της ακριβώς την ώρα που ανακάλυπτε τα υλικά τους οφέλη.

Οι βοσκοί εν τω μεταξύ εισέπρατταν τον μισθό που προέκυπτε από τον ρόλο τους. Μεγάλο κομμάτι αυτού του μισθού πληρωνόταν με διορισμούς στο δημόσιο και -ειδικά για τους πιο πολιτικοποιημένους- με καπάρωμα των διαφόρων στελεχικών θέσεων του εγχώριου συνδικαλισμού. Κατά συνέπεια, η αριστερά σήμερα, από την κεφαλή μέχρι τα πόδια, είναι στενά συνδεδεμένη με το ελληνικό κράτος. Από θέσεις πανεπιστημιακών για τους διανοούμενους της, μέχρι συνδικαλιστικές ή και σκέτες αργομισθίες για τη βάση της, από θέσεις δημοσιογράφων για τους προπαγανδιστές της, μέχρι επικορηγήσεις από ιδρύματα της ελληνικής αστικής τάξης για τις οργανωμένες δομές της, η ελληνική αριστερά ως ταξική θέση και ταξικό συμφέρον ζέχνει κράτος. Καθώς βέβαια αυτή η ειδική ταξική θέση διαμορφωνόταν, οι ιδεολογίες στο εσωτερικό της αριστεράς μετατρέπονταν αναλόγως. Με άλλα λόγια η αριστερά έτρωγε κρατικό σανό και έχεζε αναλόγως: αριστερό πατριωτισμό, κρατισμό με το καντάρι, ελληνορθόδοξο κομφορμισμό, "κατανόηση" των χίλιων όψεων του εθνικού συμφέροντος, ρατσισμό, γλοιώδεις εκδοχές βύσματος και πάει λέγοντας.

Κατά τη γνώμη μας, η πλέον ξεκάθαρη έκφραση της σχέσης μεταξύ κράτους, αριστεράς και ελληνικής εργατικής τάξης τα τελευταία χρόνια, ήταν οι Λαμπροί αγώνες για το "ασφαλιστικό νομοσχέδιο Γιαννίτση". Τότε, το μακρινό 2001, η προσπάθεια του υπουργείου εργασίας να μεταρρυθμίσει το ασφαλιστικό σύστημα με τρόπους -τηρουμένων των αναλογιών- αντίστοιχους των όσων επιχειρούνται σήμερα, ήρθε αντιμέτωπη με μια από τις καθιερωμένες "μεγαλειώδεις (sic) διαδηλώσεις της ΓΣΕΕ". Δεκάδες χιλιάδες ενήλικοι άνθρωποι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία δημόσιοι υπάλληλοι, παρέλασαν κατά τα γνωστά για τρεις ώρες και μετά ψήθηκαν αναμεταξύ

τους ότι η ασφαλιστική μεταρρύθμιση "δεν πέρασε" ακριβώς εξαιτίας της παρέλασής τους, ακριβώς εξαιτίας της κραυγαλέας επίδειξης της σχέσης αγάπης μίσους που διατηρούσαν με το κράτος - πατέρα.

Εν πάση περιπτώσει. Οι ιμάντες της αριστεράς μεσολάβησης δούλεψαν επί σχεδόν τεσσαράκοντα έτη. Οι αντίστοιχες ταξικές θέσεις, ιδεολογίες και συμπεριφορές παράχθηκαν τόσο στο εσωτερικό της αριστεράς όσο και στο εσωτερικό της ελληνικής εργατικής τάξης. Και μια ωραία πρωία όλα σταμάτησαν να δουλεύουν. Σήμερα, ιδέες και σχέδια που μπροστά τους το περίφημο "νομοσχέδιο Γιαννίτση" ήταν βόλτα στο πάρκο, καταστρώνονται κάθε λίγους μήνες και μπαίνουν σε εφαρμογή εναντίον μας. Ακόμη και το πιο μικρό αφεντικό συμπεριφέρεται σαν λιοντάρι στο κολοσαίο. Με τις μονήμερες "γενικές απεργίες" γελάνε και τα τσιμέντα. Οι ιμάντες της αριστεράς μεσολάβησης έχουν σκουριάσει χαρακτηριστικά.

Μπροστά σε τέτοια κοσμογονία η αριστερά είχε να επιλέξει δύο δρόμους. Ο ένας ήταν ο αξιοπρεπής και κοινωνικά ωφέλιμος: να πεθάνει ήσυχα αφού το κράτος δεν χρειαζόταν πλέον τις υπηρεσίες της. Ο δεύτερος ήταν λιγότερο αξιοπρεπής, της ήταν όμως πολύ πιο ταιριαστός πολιτισμικά: να ομοιοτυπώσει όπως μόνο οι μάστορες των αμφιθεάτρων ξέρουν. Να προσπαθήσει να εφεύρει για τον εαυτό της μια νέα χρησιμότητα και μια νέα σχέση με το κράτος. Σήμερα, τώρα που μιλάμε, αυτό το σχέδιο έχει μπει σε κίνηση. Οι αριστερές οργανώσεις προσπαθούν να χτίσουν για τον εαυτό τους μια νέα αξιοπιστία. Να πείσουν την ελληνική αστική τάξη, μαζί και τους αστυνομικούς μηχανισμούς του βαθέος κράτους ότι μπορούν να κυβερνήσουν τη χώρα. Είναι ηλίθιο; Όπως βλέπουμε εμείς την κατάσταση του ελληνικού κράτους, ναι είναι. Από τη σκοπιά των αριστερών όμως, είναι ο μονόδρομος της επιβίωσης.

Η αριστερά που σήμερα, εκτός όλων των άλλων, έχει βαλθεί να παράγει αντιφασιστική ιδεολογία για λογαριασμό μας, είναι αυτό το τεθλιμμένο ναυάγιο: έχει εξοκείλει στα βράχια που γράφουν πάνω "τέλος της μεταπολίτευσης" και ταυτόχρονα προσπαθεί να κρῶξει "είμαι ακόμη χρήσιμη". Και φυσικά δεν θα ασχολούμασταν με το θέμα αν δεν συνέβαινε το εκπληκτικό: ειδικά στον κόσμο των τυφλών, ετούτα τα κρωξίματα ακούγονται καμπάνα.

Κραυγές απ' το ναυάγιο (μας έχουν κόψει το τηλέφωνο)

Οι αντιφασιστικές αναλύσεις της αριστεράς καθορίζονται πλήρως από την κατάσταση που περιγράψαμε παραπάνω και φυσικά έχουν τις αντίστοιχες πολιτικές συνέπειες για όσους τις υιοθετούν. Ας ξεκινήσουμε από την αρχή, δηλαδή την αριστερή α-

φήγηση της γένεσης του φασισμού στην Ελλάδα του 2012. Προφανώς δεν την αδικούμε αν τη συνοψίσουμε ως εξής: η κρίση μειώνει το βιοτικό επίπεδο - όσοι ζουν με μειωμένο το βιοτικό επίπεδο κάπως βουρλίζονται - και τελικά ψηφίζουν Χρυσή Αυγή. Κωδικά: η κρίση κάνει το λαό φασίστα.

Φυσικά αυτό το σκαρίφημα κοινωνιολογίας πρώτης λυκείου διαψεύδεται άμεσα στο πρόσωπο των μεταναστών εργατών που, όσο και αν η ταξική τους θέση κατακυλάει, καθόλου φασίστες δεν γίνονται. Δεν είναι εντυπωσιακό που αυτή η απλή διαπίστωση διαφεύγει από τους αναλυτές; Όχι και τόσο. Γιατί η θέση "η κρίση κάνει τον λαό φασίστα" πολύ λιγότερο έχει να κάνει με το φασισμό και πολύ περισσότερο έχει να κάνει με το "λαό". Στη βάση της βρίσκεται μια ύπουλη παραδοχή: πρώτα και κύρια πρέπει να διαχωρίσουμε τον ανθρώπινο πληθυσμό (φυσικά δεν μιλάμε για εργατική τάξη, ει) της χώρας σε δύο κομμάτια, το ντόπιο και το ξένο. Το ντόπιο μάλιστα εννοείται αποκλειστικά ως το πάλοι ποτέ βολεμένο μικροαστικό τμήμα (ο περίφημος "λαός"), ενώ την ίδια στιγμή το ξένο σηματοδοτείται κατά τα συνήθη -ως ανύπαρκτο, αφού δεν αποτελεί κομμάτι του εθνικού κορμού. Από εκεί και έπειτα ο στόχος είναι απλός: το βολεμένο κομμάτι του "ελληνικού λαού", οι αγαπημένοι μικροαστοί, πρέπει να αποενοχοποιηθούν. Δεν ήταν φασίστες από τα πριν, ούτε άλλωστε και έγιναν τώρα. Όλοι αυτοί που "απλά έτυχε" να ψηφίσουν Χρυσή Αυγή σε δύο διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις, έπραξαν έτσι γιατί έπαθαν ξαφνική ήλιση από τον ήλιο του μνημονίου. Αρκεί να βρεθεί ο κατάλληλος αντιμνημονιακός προβατοβοσκός για να επιστρέψουν στην παλιά καλή παράδοση των "Ελλήνων που δεν είναι ρασιιστές", ακριβώς όπως μας λέγανε σαράντα χρόνια τώρα, και να ξαναψηφίσουν αριστερά. Φυσικά η ίδια θέση έχει και άλλες ακόμη πιο σικαμένες συνδηλώσεις. Για παράδειγμα, είναι από εδώ που ξεπηδούν οι βαθυστόχαστοι προβληματισμοί του είδους "είδα στο You Tube έναν Αλβανό χρυσαυγίτη" (προσοχή εδώ: ο "Αλβανός χρυσαυγίτης", δεν είναι "λαός", άρα δεν είναι και πλανημένος). Επίσης από εδώ προκύπτει η απλόχερη κατανόηση για τα πάσης φύσεως "προβλήματα" των Ελλήνων μικροαστών που έχουν την ατυχία να αντιμετωπίζουν κατά μέτωπο τη μεταναστευτική λαίλαπα. Φυσικά οι αριστεροί νιώθουν τεράστια κατανόηση για τα "προβλήματα" των μικροαστών, όχι μόνο γιατί είναι ούνα φάτσα ούνα ράτσα, αλλά και γιατί αυτοί είναι οι μελλο-

ντικοί ψηφοφόροι τους ή έτσι βαυκαλιζόμεσαν πριν πέσει ο ουρανός και μας πλακώσει. Τέλος, αφού η κρίση κάνει το λαό φασίστα θα ισχύει και το ανάποδο: όποιος δεν τον αγγίζει η κρίση δεν γίνεται φασίστας. Ο φασισμός είναι αποκλειστικότητα... "των φτωχών", με πρώτο - πρώτο τον παροιμιώδη Αλβανό χρυσαυγίτη, και ο αντιφασισμός είναι δουλειά... των κλασικών ψηφοφόρων της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, μελών της ΑΔΕΔΥ ή κατόχων βιβλιαρίου ΤΕΒΕ! Αυτοί, προικισμένοι με την ψυχραιμία που παράγει η εναπομένουσα ταξική άνεση, θα εκτιμήσουν την κατάσταση κατά πως πρέπει και δεν θα παρασυρθούν σε απονενομημένα διαβήματα τύπου σβάστικας.

Οπότε η θέση σύμφωνα με την οποία "η κρίση κάνει τον λαό φασίστα" έχει κρυφές συνδηλώσεις: το υποκείμενο που μας αφορά είναι οι ντόπιοι και δη οι έως πρότινος βολεμένοι ντόπιοι. Οι ξένοι δεν μας αφορούν και ορθά, αφού στην ιδιόλεκτο της αριστεράς η μόνη τους χρησιμότητα είναι να κάθονται να τους "κάνουμε αλληλεγγύη". Οι ντόπιοι από την άλλη δεν γίνονται φασίστες παρά μόνο όταν φτωχαίνουν (λογικό ε; τι να κάνουν κι αυτοί...). Κι έτσι ο φασισμός είναι ένα βούρλισμα των εσχάτως φτωχών το οποίο μάλιστα είναι και πολύ πιθανόν να περάσει γρήγορα. Όλοι θα 'ρθουν στα σύγκαλά τους μόλις βγει ο Τσίπρας και οι παλιές λειτουργίες της αριστερής μεσολάβησης αποκατασταθούν σε όλη τους την τσιγκινη δόξα. Το είπαμε ήδη: οι αριστερές ασκήσεις κοινωνιολογίας είναι κραυγές από ναυάγιο.

Το κακό είναι ότι δεν είναι απλά βλακώδεις. Είναι και επικίνδυνες. Σκεφτείτε την πρακτικο-θεωρητική εφαρμογή τους, όπως ξεδιπλώθηκε γύρω από την τελευταία εκλογική αναμέτρηση. Με όπλο τις αντιλήψεις που περιγράφηκαν παραπάνω, οι κατευθύνσεις που επιλέχθηκαν ήταν προφανέστατες. Αφού λοιπόν είναι όλοι ζαβλακωμένοι από τον ήλιο του μνημονίου, αφού είναι πλανημένοι, αρκούσε... να τους πληροφορήσουμε! Συγκεκριμένα, να πληροφορησουμε όσους ετοιμάζονταν να ψηφίσουν τους ναζί ότι οι ναζί είναι ναζί. Ναζί! Τώρα που το είπαμε πολλές φορές ελπίζουμε να καταλάβετε ότι η ταυτολογία δεν βοηθάει στην κατανόηση, αντιθέτως τείνει να αφαιρεί το νόημα από τις λέξεις. Η γραμμή της αποκάλυψης της "ναζιστικής φύσης" της Χρυσής Αυγής, που ελπίζουμε επιτέλους να εγκαταλείφθηκε μετά την παταγώδη αποτυχία της και να μην την ξαναδούμε ποτέ, προέρχεται κατευθείαν από τη θέση "η κρίση κάνει τον λαό φασίστα" και τις

Ένα χρόνο τώρα η ελληνική κοινωνία ρουράει τις μαλακίες με το μπουρί της σόμπας και τις αποκαλεί «αυτήνηση για την άνοδο του φασισμού». Στις μαλακίες περιλαμβάνονται: Κοινωνιολογία πανελληνίων ερευνών του εδούς «η κρίση κάνει το λαό φασίστα». Φόβος που υμνώνεται εις την υίστη μέσω συνεπούς παρακολούθησης των media (είτε είναι φοισιά, είτε όχι). Θεωρία των δύο άερων, λέει και είναι κάποιοι είδους άερο ο κεντρικός Σύριζα, η κάποιο άλλο άερο οι υπάλληλοι του παρακράτους και της μαφίας! Όλα αυτά πασηλισμένα με ψυχραίμας άμεβόλιες: ρε μπας κι εκβίοι που ψηφίζουν νεοναζι μπεκόζους κυπατόδες... είναι λίγο φασίστες. Ή μπας κι είναι πλανημένοι φυλόζωοι.

Βρισκόμαστε εν τώ μέσω μιας ευρείας κρατικής προπαγανδιστικής εκστρατείας. Το μνημόνιο που θέλουν να εμπνεύσουμε το κράτος και οι λαοκδές του είναι απλό όπως σε όλες τις καλές διασημίες: Δεν υπάρχουν λόγια να επιβούν, ούτε πράξεις να γίνουν, δεν υπάρχει δύναμη υπολογισμού έξω από το κράτος και τους φίλους του.

Έτσι μας λένε...

Ευτυχώς όμως, όσα η εκστρατεία κηλτάζει, τόσο τα πράγματα γίνονται πιο ξεκάθαρα. Και κυρίως γίνονται ξεκάθαρα οι ελάχιστες τιμές περπέτες που απομένουν.

ΚΛΩΤΣΙΕΣ ΣΤΟΥΣ ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΨΗΦΟΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥΣ!

Όλα τα υπόλοιπα είναι εσκεμμένη συσκότιση

ΑΝΤΙΡΑΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
**autonome
antifa**
autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa.wordpress.com

Μαλακία αφίσα που είναι κόκκινη και πουλάει μούρη

Με αυτό το εμπνευσμένο αριστούργημα που δεν το είχε σκεφτεί κανείς άλλος, πιθανόν γιατί ήταν πολύ πρωτότυπο, η συνέλευση autonome antifa έσπασε το ρεκόρ σκιωμένης αφίσας που η ίδια κατείχε από τον μακρινό Μάη του 2010. Δεν είναι όμως ότι δεν μας αγαπάει κανείς. Αρκετοί περαστικοί ζήτησαν αντίτυπο κατά τη διάρκεια της αφισοκόλλησης. Και τρεις διαφορετικές μεσήλικες γυναίκες μίλησαν στους συντρόφους και τις συντρόφισσες που την κολλούσαν με την ίδια πανομοιότυπη ατάκα: "παιδιά να προσέχετε". Αυτό το "παιδιά να προσέχετε" είναι εξίσου εύγλωττο με το "θέλουμε να μας οργανώσετε" που σε άλλη στιγμή βρήκαμε να εκφέρεται προς τις δημοτικές αρχές από διάφορους άσχετους μεταξύ τους ρασιιστές που ήθελαν να οργανώσουν επιτροπές κατοίκων. Δεν είναι σύμπτωση είναι η παρόμοια κοινωνική θέση και η παρόμοια συνείδηση που γεννά πανομοιότυπα λόγια. Το "παιδιά να προσέχετε", απευθυνόμενο σε κακόφημους αφισοκολλητές, είναι η προς το παρόν εμβληματική ατάκα του υποκειμένου που βρίσκεται απέναντι στον φασισμό και των συναισθημάτων του: φόβος και σύγχυση, οργή κι ανησυχία, στο βάθος διακρίνεται καλά κρυμμένη ελπίδα. Για το πώς πρέπει να μιλάμε σε αυτό το υποκείμενο, τα λέμε στο κυρίως κείμενο.

συνδηλώσεις της (ο φασισμός είναι αποτέλεσμα παραπλάνησης και έλλειψης ψυχραιμίας, οι μικροαστοί είναι οι ψηφοφόροι μας που ξαφνικά δεν ξέρουν τι κάνουν κλπ κλπ).

Φυσικά, ακόμη και ως ιστορικές αναδρομές, τα όσα ειπώθηκαν σχετικά ήταν εντελώς λαναθασμένα, για να μην πούμε επιβλαβή. Λογικό, γιατί ελλείψει εναλλακτικών αντιλήψεων για την ιστορία, στη συντριπτική τους πλειοψηφία ζωγράφιζαν την ιστορία του ναζισμού, τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς, χρησιμοποιώντας τα ξεραμένα χρώματα από τις παλέτες της αριστεράς. Τι ήταν ο Χίτλερ; Ένας τρελός που κατέκαψε την Ευρώπη! Τι ήταν οι δωσίλογοι; Κάτι μαλάκες προδότες του έθνους και συνεργάτες των Γερμανών που πόνταραν στο λάθος άλογο! Τι ήθελαν οι δωσίλογοι; Να κυβερνήσουν τη χώρα σε μια γερμανική Ευρώπη, αλλά πόνταραν στο λάθος άλογο! Τι ήταν η Εθνική Αντίσταση; Ήταν οι πραγματικοί πατριώτες που οργανώθηκαν ενάντια στην κατοχή και επιπλέον κρατιούνταν μακριά απ' τον ιππόδρομο! Αυτά τα ιστορικά σχήματα κατασκευάστηκαν με φροντίδα τα παλιά τα χρόνια και δούλεψαν όσο δούλεψαν προτού προκύψει το ναυάγιο που σήμερα κρῶζει από τα βράχια. Και όπως είναι λογικό, αυτά τα ιστορικά σχήματα είναι άχρηστα με χίλιους τρόπους. Άχρηστα για να πείσεις τους εγγονούς των νικητών του εμφυλίου ότι οι παπούδες τους ήταν ηλίθιοι και καθίκια (τότε πώς νίκησαν). Άχρηστα και για να απευθυνθείς στους εγγονούς των ηττημένων σχετικά με την αναγκαιότητα της αντιφασιστικής δράσης (η σχετική αμηχανία έχει όνομα: “να μην αφήσουμε τον πατριωτισμό στους φασίστες” (!!!), κατάντησαν να λένε κάτι αριστερό θεωρητικοί δεινόσαυροι της σχολής Ασδραχά). Και φυσικά άχρηστα και αποπροσανατολιστικά όταν προσπαθείς να καταλάβεις την “πραγματική φύση” της Χρυσής Αυγής (ακριβώς όπως και τα τάγματα ασφαλείας, ούτε τρελοί είναι, ούτε νοσταλγοί του τρελού, ούτε βέβαια “εθνοπροδότες”).

Αλλά το βασικότερο χαρακτηριστικό των αντιφασιστικών λόγων των τελευταίων μηνών δεν ήταν οι ιστορικές αναδρομές. Ήταν η προσήλωση στις πάσης φύσεως αποκαλύψεις. Είπαμε: αφού οι μελλοντικοί ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής είναι παραπλανημένοι, αρκεί να τους δια φωτίσουμε. Αποκαλύψεις λοιπόν, επί παντός του επιστητού: ότι οι χρυσαυγίτες είναι μαφιόζοι, ότι οι χρυσαυγίτες βαράνε την Κανέλλη, ότι οι χρυσαυγίτες βαράνε μετανάστες, ότι οι χρυσαυγίτες είναι ομοφυλόφιλοι... και βάλτε, ότι θέλετε, οι “αποκαλύψεις” ήταν πάμπολλες, κυρίως γιατί ο κάθε χορηγός αποκαλύψεων θεωρεί “αποκάλυψη” εκείνο που έως πρότινος βρισκόταν πέρα από τα στενότατα όρια της άγνοιάς του. Το γενικό σχέδιο προφανώς ήταν ότι μετά από τις αποκαλύψεις οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής θα δουν το φως το α-

ληθινό, θα βγει κι ο Τσίπρας στις εκλογές και όλα εντάξει. Έξοχα... το πρόβλημα ήταν ότι το κράτος την ίδια περίοδο ακολουθούσε ακριβώς την ίδια γραμμή, με πολύ περισσότερη επιτυχία.

2. Το κράτος πληροφορεί για τον φασισμό (ευχαριστούμε κράτος)

Όπως έχουμε υποστηρίξει σε παλιότερα τεύχη, η εκλογική επιτυχία της Χρυσής Αυγής είναι εκτός των άλλων και αποτέλεσμα μίας από τις ευρύτερες κρατικές προπαγανδιστικές εκστρατείες των τελευταίων σαράντα ετών. Αυτή η εκστρατεία δεν περιελάμβανε μόνο λόγο. Κυρίως περιελάμβανε πράξεις. Το σχέδιο της αντιεξέγερσης όπως καταστρώθηκε και εφαρμόστηκε από τον Δεκέμβριο του 2008 και μετά, είχε μέσα Χρυσή Αυγή με το καντάρι. Για τρία ολόκληρα χρόνια ένα ειδικό μίγμα μαφιόζων, πρακτόρων, μπάτσων και μικροαστών εφορμούσε στον Άγιο Παντελεήμονα με πλήρη δημοσιογραφική κάλυψη για να επιβάλει την τάξη και όπως έχει αναλυθεί αλλού, το όλο σχέδιο πιστώθηκε ολοκληρωτικά και μελετημένα στα “παιδιά της Χρυσής Αυγής”!

Εδώ βέβαια βρισκόμαστε πολύ μακριά από τον εξωγήινο παιδότοπο όπου βόσκουν οι αριστεροί αντιρατιστές. Μακριά από κάθε είδους αφέλεια, η τριετής κατασκευή της Χρυσής Αυγής - σωτήρα των κατατρεγμένων μικροαστών θα μπορούσε να περιλαμβάνεται σε κάθε εγχειρίδιο του ανορθόδοξου μάρκετινγκ. Κυρίως ως παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο η γνώση του υποκειμένου στο οποίο απευθύνεται κανείς, καθορίζει τα περιεχόμενα κάθε επιτυχημένης διαφημιστικής εκστρατείας. Πράγματι, το υποκείμενο που ρούφηξε την κρατική καμπάνια σαν το δροσερό νεράκι δεν είναι πλανημένο. Δεν γεννήθηκε χτες. Δεν είναι εξωκοινωνικό. Οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής, πραγματικοί και δυνάμει, είναι το κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας που διαμορφώθηκε στα είκοσι χρόνια της εκμετάλλευσης της εργασίας των παρανομοποιημένων μεταναστών εργατών. Είναι εκείνοι και εκείνες που ωφελήθηκαν από την τεχνητά παράνομη κατάσταση στην οποία ρίχτηκε ο ένας στους δέκα (και λίγο λέμε) εργαζόμενους στη χώρα από το 1990 και μετά. Είναι εκείνοι και εκείνες που έμαθαν στην πλάτη αυτών των εργατών ότι η εκμετάλλευση της εργασίας και κυρίως η πειθαρχή της δεν είναι πάντα ανάγκη να γίνεται με βάση κάποιο νομικό πλαίσιο. Είναι εκείνοι και εκείνες που εκμεταλλεύονται παράνομους εργάτες έγιναν οι ίδιοι μαφιές.² Παράδειγμα γνωστό σε όλους: οι μισοί μπάτσοι της χώρας ψηφίζουν Χρυσή Αυγή και αυτό ούτε τυχαίο είναι, ούτε ιδεολογία είναι το πολιτικό αποτέλεσμα των πραγματικών μεταβολών της λειτουργίας και της φύσης της ελληνικής αστυνομίας, όπως αυτές έλαβαν χώρα τα τελευταία είκοσι χρόνια.³

Η κρατική προπαγανδιστική εκστρατεία υπήρξε λοιπόν εξαιρετικά επιτυχημένη, ίσως και περισσότερο επιτυχημένη απ' όσο μπορούσαν να μαντέψουν οι εμπνευστές της, γιατί βασίστηκε στην πιο γνήσια κοινωνική πρώτη ύλη. Γιατί το υποκείμενο στο οποίο απευθυνόταν, όχι μόνο δεν αγνοούσε την “πραγματική φύση” της οργάνωσης, αλλά την αναγνώριζε σαν αντίστοιχη της δικής του φύσης και την ενέκρινε ξεδιάντροπα. Οι μαφιόζικες, κρατικές και παρακρατικές διασυνδέσεις της οργάνωσης, η βία ενάντιον των μεταναστών εργατών, οι ναζιστικές τάσεις, η ιδιοκτησία ροζ ξενοδοχείων και πάει λέγοντας, γι' αυτούς δεν είναι “σκανδαλώδεις αποκαλύψεις”· αντίθετως, είναι αδιάψευστα σημάδια κοινωνικής συγγένειας. Ψηφίζουν τη Χρυσή Αυγή, όχι γιατί “μοιράζει φαΐ μόνο σε Έλληνες”, αλλά ακριβώς γιατί είναι μαφιόζικο ναζιστικό και ρατσιστικό παρακράτος. Ή αλλιώς γιατί είναι η πολιτική μορφή που αντιστοιχεί σε ήδη τετελεσμένα κοινωνικά γεγονότα, όχι του 1940, αλλά των δύο τελευταίων δεκαετιών.

Οπότε, για να το πούμε κομψά, το υποκείμενο - στόχος είναι ιδιαίτερος δεκτικό στα μηνύματα της σχετικής διαφημιστικής εκστρατείας. Αρκεί κανείς να υπογραμμίζει τη βία, την παρακρατική μαφιόζικη φύση, ακόμη και να πασπαλίζει με λίγο “ναζιστικό παραλογισμό” και έχει πετύχει σύνδεση εξαιρετικής ποιότητας με τα σκοτεινότερα υπόγεια της ελληνικής κοινωνίας. Από εκεί κι έπειτα το μόνο όριο είναι η φαντασία των ειδικών· οι εφαρμογές είναι ατελείωτες. Οκτασέλιδα αφιερώματα για ένα καστούκι σε πρωινό - δεκάλεπτα τηλεοπτικού χρόνου για σαράντα καριόληδες που την έπεσαν σε ανθρώπους που πουλούσαν μυοσκοτώστρες - ένας χοντρός που σπρώχνει μια ασπίδα ματατζή με την υπαλληλική νωχέλεια ανθρώπου που σπρώχνει αμάξι στην ανηφόρα και από κάτω λεζάντα που περιγράφει “σφοδρές συγκρούσεις” και “κατάλυση του κράτους” - ιδιοκτήτης κασάπικου στον Άγιο Παντελεήμονα, που ενσαρκώνει (ταιριαστά θα λέγαμε) τον “ελληνικό λαό”, περιγράφει για ένα δισελιδάκι τα απολύτως κατανοητά “προβλήματα” που αντιμετωπίζει με τους μετανάστες εργάτες και τον τρόπο με τον οποίο η Χρυσή Αυγή θα του τα λύσει. Το ιδιοφυές στην όλη υπόθεση είναι ότι όλα τούτα μπορούν να περνάνε για κάποιο είδος αριστερής πρόελευσης ξεμπρόστιασμα της Χρυσής Αυγής και δικαίως: το κράτος και οι υπάλληλοί του ακολουθούν ακριβώς την αριστερή αντιφασιστική γραμμή των “αποκαλύψεων”, της καταγγελίας της βίας, της κατανόησης των μικροαστικών “προβλημάτων” κλπ κλπ που περιγράψαμε παραπάνω. Μόνο που το κάνουν πολύ καλύτερα και πολύ πιο συνειδητά από τους αριστερούς αντιρατιστές.

Κι έτσι τα αποτελέσματα είναι συγκλονιστικά. Η πάλαι ποτέ περιθωριακή οργάνωση έχει μετατραπεί

Άγριες συγκρούσεις

Η λεζάντα αυτής της φωτό (Καθημερινή 26/8) ήταν “Άγριες συγκρούσεις μελών της Χρυσής Αυγής και ανδρών της ΕΛ.ΑΣ έξω από την πύλη του στρατοπέδου Καλογερογιάννη στην Κόρινθο”.

Ναι, αλλά πόσο άγριες; Ως σύγκρουση σπηλαιάνθρωπου με αρκούδα των σπηλαίων; Ως σύγκρουση μογγόλων της Στέππας με ρωμαϊκή λεγεώνα; Ο κεφτές που συμπρώνχει την ασπίδα είναι κυρίαρχος του συγκεκριμένου δρόμου ειδικά και των δρόμων γενικότερα; Ο άλλος πίσω από τον κάδο έχει φέρει και τα σκουπίδια για πέταμα για να μην πηγαίνει δύο φορές; Οι μπάτσοι τι λένε από μέσα τους; Μπορούν οι Έλληνες να πιστέψουν τα πάντα; Αυτά είναι ερωτήματα για λεζάντα!

σε κυρίαρχο των δρόμων, κυρίως στο You Tube, το οποίο όμως όλοι παρακολουθούν οικειοθελώς και ακαταπαύτως (κυκλοφορεί η φήμη ότι η οργάνωση έχει πληρώσει για να βγαίνουν τα βιντεάκια της πάνω από της Lady Gaga). Το περίφημο μεταναστευτικό “πρόβλημα” και οι παραφυσίες του έχουν διαμορφώσει το λεξιλόγιο της συζήτησης για την εργασία και την κρίση. Η βία έχει μετατραπεί σε ειδικότητα του παρακράτους. Και τελικά το μήνυμα που εμπειδώνουμε εδώ και κάτι μήνες είναι σαφές: δεν υπάρχουν πια λόγια να ειπωθούν, δεν υπάρχουν πράξεις να γίνουν, δεν υπάρχει δύναμη υπολογίσιμη πέρα από το κράτος και τους φίλους του. Για τους υπόλοιπους υπάρχει ο φόβος, φόβος απλόχερος και μούγκα μέχρι τελικής πτώσεως. Και πάλι καλά να λένε, που η τρομερή Χρυσή Αυγή είναι απασχολημένη με τους μετανάστες.

Θα θέλαμε τώρα να μιλήσουμε για λογαριασμό μας.

3. Οι φασίστες και εμείς (δε γαμιέται κι η πατρίς)

Η παντοδυναμία της Χρυσής Αυγής, των ψηφοφόρων και των κρατικών χορηγών της χτίζεται τούβλο τούβλο εδώ και λίγα χρόνια με τους τρόπους που περιγράψαμε παραπάνω, δηλαδή με μελετημένη κρατική προπαγάνδα και αριστερή συσκότιση. Μας φαίνεται ότι η κυριότερη δουλειά που έχουμε μπροστά μας είναι να σπάσει αυτή η αφήγηση θριάμβου. Επίσης μας φαίνεται ότι έχουμε στο πλευρό μας ορισμένα στοιχεία που μπορεί να μας βοηθήσουν.

Μια σύντομη παρένθεση εδώ: Διάφοροι διαδίδουν ότι σε τούτο το περιοδικό δεν κάνουμε άλλη δουλειά από το να βρίζουμε την “κοινωνία”. Φυσικά τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι είμαστε όσο μπορούμε προσηλωμένοι στην ταξική ανάλυση, θεωρούμε ότι η περίφημη “κοινωνία” είναι το πεδίο του ταξικού πολέμου, οπότε μιλάμε και συμπεριφερόμαστε αναλόγως. Στη βάση των όσων ακολουθούν βρίσκεται η ίδια η κοινωνική πόλωση που δημιουργείται από την καμπάνια δημιουργίας της Χρυσής Αυγής. Λέμε λοιπόν ότι η αφήγηση της παντοδυναμίας της Χρυσής Αυγής, ακόμη και από την πλευρά των εμπνευστών της, δεν είναι μια εκστρατεία που φιλοδοξεί να μετατρέψει το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας σε μέλη των ταγμάτων εφόδου και φίλους των μπάτσων. Αυτό είναι αδύνατο. Κάθε πολιτική οργάνωση είναι μια οργάνωση υλικών συμφερόντων. Οι φασιστικές οργανώσεις, όπως όλες οι οργανώσεις της αστικής τάξης, είναι εξ ορισμού οργανώσεις υλικών συμφερόντων γύρω από το κράτος, από εκεί τρέφονται, όχι μόνο ιδεολογικά, αλλά κυρίως οικονομικά. Αυτό σημαίνει ότι το μέγεθός τους είναι αυστηρά περιορισμένο από το ύψος των κρατικών προσόδων που κατευθύνονται προς τη μεριά τους. Και προφανώς ο στόχος του κράτους και των μαφιών δεν είναι το ανέφικτο (να δημιουργηθεί ένα νέο μαφιόζικο δημόσιο με σβά-

στικά όπου θα συμπεριληφθεί το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας), αλλά το εφικτό: η δημιουργία ενός μηχανισμού ελέγχου εκείνων των κομματιών της κοινωνίας που καθώς ο καιρός περνάει, θα πιάνουν πάτο όλο και περισσότερο.

Η Χρυσή Αυγή λοιπόν δεν είναι ένα ιδεολογικό εγχείρημα που φιλοδοξεί “να πείσει”. Είναι πρώτα και κύρια ένα αστυνομικό και κατασταλτικό εγχείρημα, μια προσπάθεια οργάνωσης των κρατικών συμμαχών γύρω από τα κρατικά κατασταλτικά προτάγματα. “Τα παιδιά της Χρυσής Αυγής” μοιράζουν προκηρύξεις φορώντας αλεξίσφαιρα γιλέκα και ζητώντας από τους περαστικούς ταυτότητες. Αυτή η προσέγγιση είναι εύγλωτη: δεν θέλουν (και δεν μπορούν) να “πείσουν” στόχος τους είναι να εκφοβίσουν. Το μήνυμα δεν είναι “έλα μαζί μας”, το μήνυμα είναι “βουλώστε το όλο”, όπου “όλο” είναι εκείνοι που εκ των πραγμάτων βρίσκονται ήδη και θα βρεθούν στο μέλλον στη λάθος μεριά της κρατικής ταξικής κρεατομηχανής.

Το γεγονός αυτό έχει προφανείς συνέπειες.

Πρώτον, κάθε καταγγελία της “φασιστικής βίας” είναι, όχι απλά ανώφελη για τους σκοπούς του αντιφασισμού, αλλά εξαιρετικά πολύτιμη για τους σκοπούς του κρατικού μαφιόζικου εγχειρήματος για το οποίο μιλάμε. Η οργάνωση δεν φοβάται την ταύτιση με τη βία, αντιθέτως την επιδιώκει με κάθε μέσο. Η καταγγελία της φασιστικής βίας, η διαδικτυακή αναπαραγωγή των κατηγορημάτων των φασιστών κλπ ας αφηθούν στους φλώρους αριστερούς και στη γλίτσα τους. Όσο επιμένουν, τόσο θα γελοιοποιούνται με όλους τους τρόπους που έχουν σημασία.

Δεύτερον, κάθε προσπάθεια να πειστούν οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής για τα δίκια του αντιρατσισμού, ειδικά με την αφελή ανθρωπιστική επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία “οι άνθρωποι” είναι “όλοι ίδιοι”, είναι εξ ορισμού καταδικασμένη στην αποτυχία. Τα λόγια μας πρέπει να απευθύνονται στους εχθρούς των φασιστών και όχι στους φασίστες.

Τρίτον, οι εχθροί της Χρυσής Αυγής, τη στιγμή που μιλάμε δημιουργούνται με το καντάρι. Είναι όλοι αυτοί που για ηθικούς και υλικούς λόγους βρίσκουν τον εαυτό τους έξω από τα κρατικά σχέδια. Είναι αυτοί που αποτελούν το στόχο των κρατικών σχεδίων. Ταυτόχρονα βέβαια, είναι αυτοί που νιώθουν στο πετσί τους τα συναισθηματικά αποτελέσματα των διεργασιών που συντελούνται αυτή τη στιγμή. Είμαστε όλοι εμείς, φοβισμένοι και αμήχανοι, μαθημένοι στην έλλειψη πρωτοβουλίας, άμαθοι στην αυτοοργάνωση, άπειροι από συλλογική σκέψη και δράση. Είμαστε η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών και ένα ακαθόριστο κομμάτι των ντόπιων.

Κατ' αρχήν, η “συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών” δεν έχει την ανάγκη μας, ειδικά για να μάθει να οργανώνεται και να αμύνεται, ή για να αντιληφθεί τι είναι η ελληνική κοινωνία. Γι' αυτούς τα όσα προηγήθη-

καν δεν είναι ανάλυση, είναι καθημερινή εμπειρία. Η ταξική τους θέση είναι τέτοια που ήδη καθώς μιλάμε ανακαλύπτουν νέες δομές οργάνωσης της αυτοάμυνας. Ήδη καθώς μιλάμε δυσπιστούν απέναντι στις αριστερές οργανώσεις, αντιλαμβάνονται διαισθητικά τη λειτουργία τους, τις εγκαταλείπουν. Οι υπόλοιποι έχουμε να μάθουμε από αυτούς, από την ειδική ταξική τους εμπειρία, πρέπει να ελπίζουμε σε αυτούς παρότι η πρότερη συμπεριφορά μας δεν μας δίνει κανένα τέτοιο δικαίωμα. Κατά τα άλλα, όπως μπορεί να δει κανείς στη συνέντευξη των συντρόφων από το Αγρίνιο σε αυτό το τεύχος, αρκεί να εμφανιστεί μια πορεία που πάει να βαρέσει φασίστες για να μαζέψει τσιγγάνους ακόμη και στην κεφαλή.

Το “ακαθόριστο κομμάτι των ντόπιων” που στο μέλλον όλο και περισσότερο θα βρίσκει απέναντί του τους μπάτσους και τους φασίστες είναι διαφορετική υπόθεση. Εδώ ο φόβος είναι το βασικό συναίσθημα, η σύγχυση το επόμενο. Το ρήγμα που δημιουργείται στο εσωτερικό του σώματος των ντόπιων έχει μια πλευρά που ήδη συγκροτείται και μια πλευρά που προς το παρόν παρακολουθεί φοβισμένη και αμήχανη. Κάθε αντιφασιστική προπαγάνδα που απευθύνεται σε ντόπιους, θα πρέπει να έχει κατά νου αυτό το φοβισμένο αμήχανο υποκείμενο και όχι βέβαια τους “πλανημένους ψηφοφόρους της Χρυσής Αυγής”, δηλαδή τους καριόληδες που είναι ήδη απασχολημένοι να συγκροτούν τη δική τους μεριά του εμφύλιου ταξικού πολέμου. Όπως είναι λογικό από την άλλη, ο φόβος και η αμηχανία δεν σπάνε, ούτε με τις αποκαλύψεις για τη ναζιστική βία και εγκληματικότητα, ούτε με την κλάψα για το κράτος που στηρίζει τους φασίστες. Οι εχθροί του φασισμού είναι μαθητές στα σχολεία που δεν γουστάρουν φασίστες, είναι μεσήλικες που όταν μας βλέπουν να κολλάμε αφίσα μας λένε “παιδιά να προσέχετε”, είναι σχεδόν ολόκληρη η δεύτερη γενιά των μεταναστών, είναι φοιτητές που κοιτάνε γύρω τους και βλέπουν σκοτάδια, είναι νεολαίοι που ήδη ανακαλύπτουν τις χαρές της αγοράς εργασίας. Αυτοί δεν χρειάζονται “αποκαλύψεις” των πραγμάτων που ήδη γνωρίζουν. Χρειάζονται να ανακαλύψουν την εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο και όλοι μαζί την εμπιστοσύνη στη συλλογική τους δύναμη, τόσο που να μπορέσουν να θέσουν αυτή τη δύναμη ενάντια στα σκοτάδια που συσσωρεύονται γύρω τους.

Πρακτικά τώρα: Η μαγική εικόνα της κυριαρχίας της Χρυσής Αυγής πρέπει να καταδειχτεί ως αυτό που είναι. Φυσικά θα πρέπει πρώτα να ξεχάσουμε όσο το δυνατό γρηγορότερα όλους τους μεταπολιτευτικούς φετιχισμούς σχετικά με τη βία. Την ιδέα ότι η βία των αντιεξουσιαστών είναι το υψηλότερο επίπεδο βίας που υπάρχει σε αυτή την κοινωνία. Τον καθησυχαστικό και καταπραυντικό ρόλο της αριστεράς σε κάθε περίπτωση δώξης. Την ιδέα ότι η βία (όπως και όλα) είναι ζήτημα “αυθορημισμού”. Την ιδέα ότι η βία είναι ζητη-

μα στιγμιαίας οξύτητας και όχι η μόνιμη κατάσταση της ταξικής κοινωνίας. Την ιδέα ότι το κέντρο της Αθήνας είναι “εκεί που παίζονται όλα”. Και τα λοιπά και τα λοιπά. Αυτό που μας χρειάζεται δεν είναι ηρωικές βραδιές, αλλά οργανωμένο στρατηγικό σχέδιο ενάντια στα σχέδια της αστυνομίας και των φασιστών. Αυτά τα σχέδια (προς το παρόν βέβαια) δεν έχουν να κάνουν με συγκρούσεις σώμα με σώμα· έχουν να κάνουν με την ηγεμονία στο δημόσιο λόγο και την αντίστοιχη ηγεμονία στον πολεοδομικό ιστό. Εκεί, στην ηγεμονία στον δημόσιο λόγο και την αντίστοιχη ηγεμονία στον πολεοδομικό ιστό, όχι του κέντρου, αλλά κάθε συνοικίας, θα πρέπει να κατευθυνθούν οι αντιφασιστικές πρακτικές. Και θα πρέπει να κατευθυνθούν, όχι με διάθεση για κίνδυνο και αίμα, αλλά με διάθεση για κόπο, για μόχθο πραγματικό, για μόνιμη παρουσία στον λόγο και στα έργα.

Εδώ ίσως βοηθήσουν τρεις διαπιστώσεις που περνάνε απαρατήρητες, αν και δεν ξέρουμε γιατί. Η πρώτη: όσο το σχέδιο “ultra violent Χρυσή Αυγή” προχωράει, τόσο οι φασίστες ξεθαρρεύουν και γίνονται εμφανείς. Παλιά τους ψάχναμε και δεν τους βρίσκαμε. Τώρα κάνουν μπαμ. Η δεύτερη: όσο το σχέδιο “ultra violent Χρυσή Αυγή” προχωράει, τόσο πιο αποδεκτή κοινωνικά θα γίνεται κάθε αντίθεση εναντίον της και τόσο περισσότερο εμψυχωτικά θα είναι τα αποτελέσματά της. Η τρίτη: μπορεί οι φασίστες και οι μπάτσοι να υπονοούν ότι “όποιος κουνηθεί θα θαφτεί”, αλλά οι υποψήφιοι να κινηθούν όλο και πληθαίνουν. Το σώμα των εχθρών του φασισμού παύει να εξαντλείται στους “συνήθεις υπόπτους” και αρχίζει να περιλαμβάνει κομμάτια που προς το παρόν (το τονίζουμε αυτό όσο δεν παίρνει) είναι πολύ δύσκολο να υπαχθούν σε μεταχείριση στρατοπέδου συγκέντρωσης. Παράδειγμα: μπορεί οι μαθητές που απεχθάνονται τους φασίστες συμμα-

θητές τους προς το παρόν να φοβούνται, ποιος φασίστας και ποιος μπάτσος όμως μπορεί να σηκώσει χέρι σε μαζική συγκέντρωση μαθητών;

Επίσης: η αντιφασιστική προπαγάνδα θα πρέπει να προσανατολιστεί στο σπάσιμο του φόβου και στη δημιουργία εμπιστοσύνης. Ποτέ κλάψα, ποτέ καταγγελία της βίας, ποτέ αριστερή ιστορία της χώρας μας, ποτέ των ποτών γλείψιμο των ακροδεξιών μικροαστών. Σκληρή ειρωνεία και μίσος ταξικό, ανάλυση των κρατικών σχεδίων, κατάδειξη του εμφυλιοπολεμικού χαρακτήρα των τεκταινόμενων, ανίχνευση και έμπρακτη ανάδειξη των υλικών συμφερόντων που διατάσσονται γύρω από τους φασίστες. Κυρίως όμως χτίσιμο εμπιστοσύνης, ανακάλυψη μιας αντιφασιστικής κουλτούρας, δημιουργία κοινότητας. Εδώ βέβαια υπάρχει ένα προβληματάκι. Για να ζητάς την εμπιστοσύνη άλλων πρέπει να είσαι ο ίδιος φερέγγυος. Το πρόβλημα της έλλειψης εμπιστοσύνης δεν είναι κάτι που ξεκινάει από τους άλλους, αλλά από εμάς τους ίδιους και όποιος κατάλαβε κατάλαβε· είπαμε: αυτά είναι ζητήματα που δεν λύνονται από περιοδικά.

Τέλος, η θεωρία θα πρέπει να προσανατολιστεί (α) στην περιγραφή της καπιταλιστικής κρίσης με τους όρους της ταξικής ανάλυσης (β) στον μιλιταρισμό και τις κοινωνικές παραφυάδες του (γ) στην έρευνα γύρω από τις σχέσεις κράτους-μαφίας-φασιστών (δ) στην γεωπολιτική θέση και τις πιθανές μελλοντικές στρατιωτικές περιπέτειες του ελληνικού κράτους και βέβαια (ε) στην ανακάλυψη της ιστορίας του ελληνικού κράτους πέρα από τα αριστερά σάλια περί “δεξιών προδοτών” και “αριστερών πατριωτών” που κάπου κάπως κάποτε έκαναν εμφύλιο με υποκίνηση των ξένων δυνάμεων. Αυτές είναι οι περιοχές που θα αποκτήσουν στο μέλλον τη μεγαλύτερη χρησιμότητα για την αντιφασιστική

μάχη. Είναι οι περιοχές όπου θα εξελιχθεί η μάχη για την ηγεμονία στο δημόσιο λόγο.

Και κάτι για το τέλος: οι διαβασμένοι γουστάρουν πολύ να μας λένε πως ζούμε στη δημοκρατία της Βαϊμάρης. Πρόκειται βέβαια για μπουρδα αντάξια των διαβασμένων αυτής της χώρας· η Βαϊμάρη είχε τον Βάλτερ Μπέντζαμιν και τη σχολή της Φρανκφούρτης, ενώ εμάς μας ρίχνουν τη γραμμή ο Αλέξης Τσίπρας, το ΣΕΚ και κάτι σακατεμένοι μπλόγκερ. Η Βαϊμάρη υπήρξε δέκα χρόνια μετά την πανευρωπαϊκή προλεταριακή επανάσταση κι εμείς υπάρχουνε δέκα χρόνια μετά τη Γένοβα 2001. Και τα λοιπά. Όχι λοιπόν, ετούτη εδώ δεν είναι η Βαϊμάρη, είναι η δική μας κοινωνία και πρέπει εμείς να τη φέρουμε βόλτα. Προφανώς δεν είναι εύκολο. Η ζωή σε τούτο τον τόπο και τον χρόνο είναι εξαιρετικά επαχθής συναισθηματικά, απαιτητική πολιτικά, επικίνδυνη βιολογικά. Αλλά είναι αυτή που μας έλαχε. Και το μόνο ελπιδοφόρο είναι οι παλιές διαπιστώσεις, που ως συνήθως, εξακολουθούν να ισχύουν: Οι άνθρωποι είναι αυτοί που φτιάχνουν την ιστορία τους και την Ιστορία - ξεκινώντας από αρχικές συνθήκες που δεν τις επέλεξαν.

Σημειώσεις

1. Σχετικά μπορεί να δει κανείς την μπροσούρα της αντιφασιστικής συνέλευσης *Autonome Antifa* με τίτλο *Επιτροπές Κατοίκων: Κατάδοση στο Μέλλον του ελληνικού Φασισμού*, Αθήνα 2012.
2. Σχετικά μπορεί να δει κανείς την μπροσούρα των *Αυτόνομων Ομάδων* από την Αθήνα (*Σαχ, Μηδέν Άπειρο, No woman's Land*) με τίτλο *Σχεδόν Αόρατοι: Η Παρανομοποίηση της Εργασίας ως Κρατική Στρατηγική για τη Μετανάστευση*, Αθήνα 2009.
3. Σχετικά μπορεί να δει κανείς το: *Φασίστες στη Βουλή; Σιγά το Πρόβλημα!* (Για την Ακρίβεια, Έχουμε πολύ Μεγαλύτερα Προβλήματα) στο περιοδικό *Antifa* #31, 5/2012.